

De tijd

Ze sluit voor twee seconden haar ogen en aait even het dashboard van haar auto. Kom op Cecilia, toe laat me niet weer in de steek. Ze prevelt in gedachten stilletjes een gebedje. Gelijk starten alsjeblieft. Ik ben al 40 seconden geleden vertrokken en ik moet over 38 minuten, dat is 2.280 seconden thuis zijn. Ze legt even haar vinger op het bidprentje dat op het dashboard geplakt zit met daarop de heilige Cecilia die biddend op haar knieën devoot haar ogen richt naar een kruisbeeld. Ze telt de seconden af, 21, 22, 23 en draait de contactsleutel om. Zrrrk. Niets. Ze draait de sleutel terug en kijkt de heilige Cecilia nogmaals aan. Alsjeblieft? Ze draait de sleutel weer om en na een korte zucht slaat de motor stotterend aan. Celine ontspant iets en prevelt een dankjewel naar het bidprentje. Ze is niet gelovig, maar toen ze eens ontdekte dat ze op dezelfde dag geboren is als de heilige Cecilia in het jaar 230, voelt ze een speciale band met haar. Uit de basiliek Santa Cecilia in Rome heeft ze het bidprentje meegenomen. En sindsdien heeft de heilige haar op al haar autoreizen vergezeld.

Door de Hessenstraat met 30 kilometer per uur, neemt ze de route door. Dat duurt 213 seconden tot aan het verkeerslicht. Als het op groen staat komt er niets bij. Als het op rood staat duurt het 90 seconden tot 210 seconden langer en kan ik doorrijden naar de N229. Die moet ik 23 minuten, dat is 1.380 seconden afrijden en dan afslaan voor de laatste 900 seconden. Celine kijkt nogmaals op haar horloge. Controleert of de klok op haar mobiel en op het dashboard ook synchroon lopen en draait de zandloper van vijf minuten die op het dashboard vast geplakt zit. Ze trekt op en kijkt voor de zekerheid nog even op haar horloge.

Overmorgen, over 39 uur, 2.340 minuten, dat is 140.400 seconden zou ze Jamie weer zien. Nog steeds onder begeleiding van een maatschappelijk werkster. Ze is nooit helemaal goed hersteld van een post partum psychose. Ze heeft zich nadien in haar werk als filosoof-onderzoeker aan de universiteit zodanig gefixeerd op het fenomeen tijdswaarneming en tijdsbeleving dat zelfs de veiligheid van hun zoontje Jamie in het dagelijkse leven in gevaar

Margreet tilt de boodschappentassen uit de auto. Ze neemt niet eens meer de moeite om te vragen of er iemand komt helpen. "Te druk". "Nu even niet, ik doe het straks wel". "Echt beloofd." Ze kan alle excuses allemaal opdreunen. Ze worstelt de tassen langs de voordeur en door smalle gang. In de keuken zet ze de tassen op het aanrecht en roept in de kamer dat ze weer thuis is. Jesse kijkt niet op of om uit de game die hij speelt. Liselotte tilt heel even verveelt haar hoofd op. Het is weer zover denkt Margreet "wel beeld, maar geen geluid". Zelfs op de vraag 'waar is papa?' komt geen antwoord en alleen een soort van schouderophalen.

Margreet pakt de boodschappen uit en verdeelt alles over kasten en laden. Juist als ze de koelkast sluit denkt ze, shit, ik ben de melk vergeten. Ah, nee hé. Vermoeid kijkt ze naar het lege schap en sluit de deur. 'Ik ben de melk vergeten. Wil een van jullie dat even halen in de supermarkt?' vraagt ze aan haar kinderen. Ze herhaalt de vraag waarop Liselotte op staat en tijdens het weglopen zegt dat ze geen tijd heeft, omdat haar vriendin Cindy op haar wacht.

Margreet draait zich richting Jesse die zijn hoofd schudt. 'Nee, kan niet, ik zit nu in level twaalf en ben nog nooit zover gekomen.' Margreet zakt zich moedeloos neer op een keukenstoel.

'Ha schat,' zegt Joris als hij de keuken binnen komt. 'Ben je al klaar met de boodschappen? Of moet je nog meer doen? Gaan we zo eten?'

Margreet kijkt hem even aan en voelt een storm in haar opkomen. Ze onderdrukt het gevoel en antwoord beheerst, 'nee, ik heb net alle boodschappen gedaan, maar ik ben de melk vergeten. Wil jij even naar de winkel gaan en drie pakken halen?'

'Nee, dat zal niet gaan schat. Over vijf minuten begint de wedstrijd op TV. Kan je zelf niet even gaan?' Hij pakt een appel uit de fruitschaal en installeert zich op de bank. 'Hé Jesse, je hebt nog vijf minuten en dan begint de wedstrijd op TV.'

Margreet staart naar de witte keukenkastjes waarop haar leven zich uittekent. Het kleurt grijs en somber. Stom, waarom vraagt ze het eigenlijk nog? Terwijl ze zachtjes haar hoofd schudt, lijkt het alsof ze daarmee de schellen van een diepgewortelde verborgen gedachte van zich afschudt. Haar ingezakte lijf richt zich op en rechtop zittend voelt zij zich krachtiger en zelfverzekerder worden. Ze staat op en doet haar jas aan. Ze kijkt om zich heen, op zoek naar haar handtas en loopt de keuken en kamer uit. Met de voordeur in

Recherbework

De vuist heeft ze totaal niet aan zien komen. Haar hoofd knakt met een klap naar achteren en ze valt achterover op haar rug. Nog voor ze goed en wel beseft wat er gebeurt, wordt ze achteruit van het bospad gesleept. Ze ligt op haar buik en klauwt met haar handen naar een strakke band om haar keel. Ze kan zich nauwelijks bewegen. Knieën in haar rug drukken haar plat op de grond. Ze probeert te schreeuwen, geluid te maken, maar er komt niet meer dan wat gekreun uit haar mond. Ze probeert met haar vingers ruimte te vinden om te ademen, maar ze verliest steeds meer kracht. Ze heeft steeds minder kracht. Ze begint wazig te zien. Ze is in paniek. Nog minder kracht. Met alles wat ze nog in haar heeft, probeert ze nog een laatste keer te roepen, maar ze heeft steeds minder kracht. Ze voelt zich wegzakken in het niets. Haar vingers verslappen, haar lichaam verslapt. Haar lichaam. Slap. Leeg. Verlaten.

‘Oké, wat hebben we tot nu toe?’ Desiree staat voor de groep en kijkt hen één voor één aan. ‘We zijn nu bijna acht dagen bezig en we hebben nog steeds geen enkel houvast. Welke feiten hebben we?’

‘Lotte Dantzig, 35 jaar, getrouwd, geen kinderen, gewurgd met iets van een lint of zo van polyestermateriaal. Een kartelmotief staat in haar hals en op haar neusbrug een afdruk die op een boksbeugel lijkt.’ De feiten worden droog opgesomd door Linette de Vries, eerste rechercheur en na Desiree, de teamleider. De vijf collega’s zitten samen aan een grote werktafel. Voor hen liggen plasticzakken met materiaal van de moordplaats. ‘Acht dagen geleden gevonden aan de bosrand door een man die zijn hond uitliet. Ze liep iedere dag tussen negen en tien uur haar gebruikelijke hardlooprondte. Ze was nog zo’n tien minuten van haar huis vandaan,’ vervolgt Linette.

Desiree kijkt naar de andere kant van de kamer. ‘John, wat heb jij?’

‘Volgens haar man was zijn vrouw vooral bezig met portretschilderen, haar studie orthopedagogiek en vrijwilligerswerk in een instelling voor verstandelijk gehandicapten. Zoals hij het zegt: “Ze doet geen vlieg kwaad” en wie we ook verder spreken, niemand kan bedenken waarom iemand Lotte